

C. Golar / V goricah

Filip se je nasmejal: — Ali se spominjaš, kaj si pravila v začetku? «Kakšna čast za nas.»

— Kdo pa je vedel, da bodo taki!

— No, zdaj se nam vsi smejejo. Pravijo, da smo bedaki — ne napodimo jih in denarja ne zahtevamo.

— Kakšnega denarja? Kar sama bi jim plačala, da bi odšli.

Teden dni pred Uspenjem je bil Filip na polju, sejal je ozimino, nenadoma je zagledal Grušo, kako teče po stezi kakor mlado dekle.

— A-a, kaj pa ti je? Kaj se je zgodilo?

— Pridi brž. Grof te kliče. Oditi hočejo...

*

Nihče ni spremil odhajajočih. Samo, ko se je že voz dvignil v klanec, je stopila Gruša na prag in pogledala za njimi. Zadaž so šli Jacques, Jean in deklice, ki so se čez poletje še bolj razcapali. Grofica in stari grof sta šla zraven na eni strani voza, Filip na drugi. Stara grofica je sedela na vozu. Gruša je jezno gledala za njimi:

— So se vendar pobrali... cigani...

In nekaj se ji je zasmililo. Ali ti tam? Ali njena opustošena hiša?

C. Golar / V goricah

Od Mure odtrgal oblak se je škorcev,
v Jeruzalem družba se je napotila —
jasnine in solnca iz polnih je korcev
nebeška jesen na gorice razlila.

Ocvetel med trsjem že mak je rdeči,
in zdaj zažarela je loza in brajda —
na težki, bleščeči se grozd in dehteči
čebelo poslala ocvela je ajda.

Glasno od klopotcev odmevajo grički,
donijo veselo, zamolklo, počasi,
skrivnostno in mirno med listi jim črički
odpevajo v solncu s sanjavimi glasi.

Po meji mlada se deklica šeta,
objestnim, nevabljenim gostom se smeje
in s trto in grozdom si čelo opleta
in gleda za škorci v sinjine brez meje.